

Sygn. akt II UK 376/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku T. W.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt III AUa 321/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca T.W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 marca 2014 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm. - dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa

Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 24, poz. 14 - dalej jako ustawa nowelizująca), bez uprzedniego ustalenia w postępowaniu, czy art. 3 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej z 2009 r. ma zastosowanie w niniejszej sprawie ze względu na przesłanki wznowienia z art. 3 ust. 2 ustawy nowelizującej, „a nadto ze względu na nowe dowody lub ujawnione nowe okoliczności, które mają wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość”, wskazane w art. 33 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy czy w art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748) oraz bez uprzedniego rozstrzygnięcia w drodze decyzji kwestii, „jak to się przewiduje: w trybie art. 151 § 1 k.p.a. w związku z art. 180 k.p.a. oraz art. 11 ustawy o emeryturach policyjnych - o dalszym obowiązywaniu decyzji o ustaleniu prawa Skarżącego do emerytury milicyjnej z dnia 14 listopada 1990 r., albo w trybie art. 151 § 2 k.p.a. w związku z art. 180 k.p.a. oraz art. 11 ustawy o emeryturach policyjnych - o niemożności uchylecia wymienianej decyzji o ustaleniu prawa do emerytury milicyjnej z 14 listopada 1990 r. i wskazania okoliczności ze względu na które ta niemożność ma miejsce i ze względu na które decyzji tej nie uchylił, przepisów art. 15b ustawy o emeryturach policyjnych (obecnie - jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667) w związku z art. 3 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej oraz w związku z art. 58 ustawy o emeryturach policyjnych wskutek naruszenia warunków uprawniających organ rentowy do ponownego wydawania decyzji w przedmiocie prawa do emerytury policyjnej i dodatkowo naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o ujawnianiu informacji, w związku z art. 2 ust. 3 ustawy o ujawnianiu informacji, bowiem służba T.W. w Grupie Operacyjnej w M., Wydziale II SB Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w S. na stanowisku inspektora, w Wydziale II SB Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w S. na stanowisku starszego inspektora, w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S. na stanowisku starszego inspektora przy zastępcy Szefa WUSW ds. SB, w Departamencie I MSW na stanowisku starszego inspektora na etacie 013/2, w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S. na stanowisku starszego inspektora przy zastępcy szefa ds. SB, jako służba w wywiadzie i kontrwywiadzie,

nie była zarazem służbą w organie bezpieczeństwa państwa w rozumieniu wymienionych, a naruszonych przepisów ustawy o ujawnianiu informacji, wykluczając w ten sposób zasadność stosowania powoływanego art. 15b ustawy o emeryturach policyjnych, przepisów art. 15b ustawy o emeryturach policyjnych (obecnie - jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667) w związku z art. 3 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej, zwłaszcza, że następowało to przy naruszeniu wymienionych przepisów i ponadto art. 6 ust. 1 - ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 14 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, w którym wyrażono prawo jednostki do równego traktowania - zakaz dyskryminacji, wskutek stosowania wobec T.W. przepisu art. 15b ustawy o emeryturach policyjnych, wprowadzonego w życie z dniem 16 marca 2009 r. ustawą nowelizacyjną, zgodnie z którym ustalono niższy, dyskryminujący przelicznik wymiaru podstawy emerytury, wynoszący 0,7% za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 w decyzji z dnia 1.10.2010 r. nr KRW 01775/MA, a także art. 6 ust. 1 - ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 1 Protokołu 1 do Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, w których wyrażono nakaz ochrony mienia, w tym w szczególności ochrony praw nabytych przez Skarżącego ustawą krajową obowiązującą w czasie ustalania jego prawa do emerytury milicyjnej i jej wysokości (1990 r.), potwierdzonych decyzją organu rentowego po wejściu w życie ustawy o emeryturach policyjnych i kolejnymi decyzjami waloryzacyjnymi wysokości tej emerytury przy ustalonej wówczas podstawie jej wymiaru i wskaźniku 2,6% za każdy rok służby, nie zezwalających na stosowanie wobec obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2009 r. Nr 24, poz. 145), którym to przepisom nakazano uszczuplanie przez weryfikację uprzednich decyzji (decyzja o ustaleniu prawa do emerytury milicyjnej z 14 listopada 1990 r.), praw słusznie nabytych,

potwierdzonych w decyzji organu rentowego wydanej w trybie art. 58 ustawy o emeryturach policyjnych wobec T.W. i na wskazanej, określonej ustawowo podstawie prawnej”, a także naruszenie przepisów postępowania, to znaczy przepisów: art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, którego ujawniająca się obecność na tle sprawy Skarżącego wymaga bezpośredniej interwencji Sądu Najwyższego w interesie publicznym poprzez kasację zaskarżonego wyroku, oraz z przyczyny wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., bowiem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.”

W uzasadnieniu wskazano: „Zaniechanie przez sądy powszechne artykułowania w wyrokach potrzeby respektowania ustawowego trybu postępowania organu emerytalnego po wznowieniu postępowania w sprawach ponownego ustalania prawa do świadczenia i jego wysokości, godząc zarazem w zasadę legalizmu, pewności prawa i podważania przez to zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, oraz ze względu na potrzebę respektowania standardów wynikających z zasady demokratycznego państwa prawnego, ujawniają obszar interesu publicznego ze względu na który Skarżący kasacyjnie, którego sprawa w tym przypadku akurat pozostaje w tle sygnalizowanego istotnego zagadnienia prawnego, postuluje rozpatrzenie jej skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym,

że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Zagadnienie prawne, na którego występowanie w sprawie skarżący się powołuje, jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednorodność dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością

orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego nie może się sprowadzać do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 grudnia 2004 r., I UK 187/04, niepubl.; z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909; z 25 stycznia 2012 r., II UK 232/11, LEX nr 1215437; z 14 marca 2012 r., I PK 185/11, LEX nr 1214540).

Wątpliwości skarżącego dotyczą art. 3 ust. 2 ustawy nowelizującej, a mianowicie: 1) czy przepis ten dotyczy również osób, które w dniu wejścia w życie ustawy nowelizacyjnej otrzymywały świadczenia na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 46., poz. 210 ze zm.), 2) czy ponowne ustalenie prawa do świadczeń i wysokości świadczeń na podstawie tego przepisu (w związku z art. 33 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) niweczy dalsze obowiązywanie wcześniejszych decyzji ustalających prawo do świadczenia i jego wysokość.

Odpowiedzi na tak postawione pytania nie nastroczają trudności. Skoro na mocy art. 58 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy emerytury i renty, do których prawo ustalono na podstawie przepisów dotychczasowych, stają się emeryturami i rentami w rozumieniu ustawy, to oznacza, że do świadczeń przyznanych na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej również ma zastosowanie art. 3 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej. Przepis ten ma bowiem taki skutek, że emerytury i renty, do których prawo ustalono na podstawie przepisów dotychczasowych traktuje się jak emerytury i renty przyznane na podstawie przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Z kolei istota wznowienia postępowania (ponownego ustalenia prawa do świadczenia lub ponownego ustalenia jego wysokości) polega na zastąpieniu

decyzji pierwotnej decyzją ponownie ustalającą prawo do świadczenia lub jego wysokość. Nie jest więc tak, że w obrocie prawnym występują równolegle dwie różne decyzje dotyczące tej samej kwestii. Pierwotna decyzja określa prawo i wysokość świadczenia do dnia wydania decyzji „wznowieniowej”, a decyzja „wznowieniowa” - od dnia jej wydania (na przyszłość).

Odnosząc się do kwestii oczywistej zasadności skargi, trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego że przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Niniejsza skarga kasacyjna w tym zakresie nie czyni zadość wymaganiom stawianym temu nadzwyczajnemu środkowi prawnemu. Przede wszystkim wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej w odniesieniu do omawianej przesłanki nie został uzasadniony. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do

podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecnictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Jeśliby przyjąć, że argumentacja świadcząca o istnieniu istotnego zagadnienia prawnego jest jednocześnie uzasadnieniem oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, to w takiej sytuacji nie sposób dostrzec wewnętrznej logicznej sprzeczności. Z jednej bowiem strony skarżący wywodzi o konieczności wykładni art. 3 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej ze względu na wątpliwości interpretacyjne, z drugiej zaś naruszenie tego przepisu miałoby polegać na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Poza tym, z uwagi na przedstawione wyżej stanowisko Sądu Najwyższego, nie można uznać, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia art. 3 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej w związku z art. 33 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Dodać też trzeba, że skarga nie mogłaby być uznana za oczywiście uzasadnioną z uwagi na naruszenie art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, bowiem skarżący w żaden sposób nie wyjaśnił, dlaczego jego służba nie była „służbą pełnioną w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa”, o której mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat

1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Nie można też pominąć orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w tym orzeczenia z dnia 14 maja 2013 r. nieuwzględniającego zarzutów skarżących, którym zmniejszono podstawę wymiaru do 0,7% za okres pracy w organach bezpieczeństwa, a ścisłej uznającego te skargi skierowane przeciwko Polsce za niedopuszczalne, co spowodowało ich nieprzyjęcie do rozpoznania (sprawa Cichopek i innych - 15189/10 i dalsze). W uzasadnieniu tego orzeczenia ETPCz wskazał, między innymi, że nie miał powodu do innego zdania niż parlament polski, Trybunał Konstytucyjny i Sąd Najwyższy, i zgodził się, że państwo było uprawnione do likwidacji przywilejów emerytalnych uważanych za bezzasadne lub niesprawiedliwe i w ten sposób zapewnić większą uczciwość systemu emerytalnego. Zgodził się również z argumentem Trybunału Konstytucyjnego, który odrzucił twierdzenie, iż ustawa nowelizacyjna z 2009 r. służyła zemście i była kolektywną karą. Emerytury zostały obniżone przez ustawodawcę nie dlatego, że ktoś ze skarżących popełnił przestępstwo albo był osobiście odpowiedzialny za naruszenia praw człowieka, ale dlatego, że przywileje te zostały przyznane ze względów politycznych jako nagroda za służbę uważaną za szczególnie użyteczną dla komunistycznego państwa. Ze względu na powody ich przyznania i sposób uzyskania, musiały być uważane za oczywiście niesprawiedliwe z punktu widzenia wartości leżących u podstaw Konwencji. Trybunał nie podzielił również poglądu skarżących, że ich prawa emerytalne po ich nabyciu stały się niepodważalne i nigdy nie mogły być odebrane. Artykuł 1 Protokołu nr 1 do Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności zezwala władzy ustawodawczej na obniżanie albo zmianę wysokości świadczeń wypłacanych w ramach ubezpieczeń społecznych. Tym bardziej mogą one usuwać, realizując zasadę sprawiedliwości społecznej, nierówności między uprzywilejowanymi emeryturami przyznanymi określonej grupie i uznanymi za niesprawiedliwe lub nadmiernie wysokie oraz świadczeniami w systemie ogólnym i zwykłymi emeryturami. Zgodnie z polską konstytucją prawa nabyte są chronione pod warunkiem, że zostały sprawiedliwie uzyskane. Przywileje nabyte z naruszeniem

zasad sprawiedliwości nie rodzą uprawnionego oczekiwania bezwarunkowej ochrony.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.